

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **ČEZ, a.s.**, IČO: 452 74 649
sídlem Duhová 1444/2, 140 53 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M.
sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Státní energetická inspekce**
sídlem Gorazdova 24, 120 00 Praha 2

o přezkum rozhodnutí ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze dne 8. 9. 2014, č.j. 081301613/700/14/90.220/Ve

takto:

- I. Rozhodnutí ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze dne 8.9.2014 č. 904018514 č.j. 081301613/700/14/90.220/Ve se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228,- Kč do rukou jeho zástupce JUDr. Karla Muzikáře, LL.M., advokáta, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze dne 8. 9. 2014 č. 904018514 č.j. 081301613/700/14/90.220/Ve (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jakož i jako rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Moravskoslezský kraj (dále též „*SEI*“) ze dne 18. 4. 2014 č. 814002114 č.j. 081301613/1188/14/80.100/Hr (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Napadeným rozhodnutím byl změněn výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že do tohoto výroku byly vloženy doplňující informace o okolnostech spáchaného správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), a zároveň jím byla pokuta uložená za tento správní delikt podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách snížena z 688 621 Kč na 500 000 Kč. Podle napadeného rozhodnutí se žalobkyně jako výrobce elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla (dále jen „*KVET*“) v provozovně Teplárna VÍTKOVICE, Výstavní 1144/103, Ostrava-Vítkovice dopustila správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovým orgánem dikcí § 5 odst. 5 zákona o cenách pro uplatnění úředně stanovené pevné ceny v kontrolovaném období srpna a prosince 2011 fakturovala a přijala platby za příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z KVET přesto, že výroba elektřiny na výstupu provozovaného zařízení nedosáhla minimální úspory primární energie, jak je stanoveno v § 2 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 344/2009 Sb., vydané k provedení § 32 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, a rovněž nebylo dosaženo minimální účinnosti užití energie podle bodu 16 přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb., čímž nebyly splněny podmínky pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny z KVET. Nedodržením pravidel a postupů stanovených cenovým orgánem pro úředně stanovenou pevnou cenu danou bodem 2.2. cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále „*ERÚ*“) č. 2/2010 ze dne 8. 11. 2010 a stanovené regulace formou pevné ceny podle § 5 odst. 5 zákona o cenách byl podle napadeného rozhodnutí nárokován příspěvek ve výši 680 620,83 Kč bez DPH neoprávněně a získán tak nepřiměřený majetkový prospěch ve stejné výši, za což byla žalobkyni uložena výše uvedená (odvolacím orgánem snižená) pokuta.

II.

Žalobní body a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobkyně předně uvádí (*první žalobní bod*), že žalovaná i správní orgán prvního stupně neaplikovaly zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*energetický zákon*“), ač jej aplikovat měly. Žalobkyně má za to, že energetický zákon je obecným předpisem definujícím KVET; proto je na místě jej aplikovat. Pravomoc správnímu orgánu v působnosti energetického zákona je (resp. byla v rozhodné době, tj. v době vydání napadeného rozhodnutí) dána ustanovením § 93 odst. 1 energetického zákona ve spojení s ust. § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*cenový kompetenční zákon*“). Podle žalobkyně nelze aplikovat podzákonné právní předpisy (vyhlášku č. 344/2009 Sb. a bod 2 cenového rozhodnutí ERÚ ze dne 8. 11. 2010 č. j. 2/2010), aniž by zároveň byla aplikována základní zákonná úprava, z níž tyto podzákonné předpisy vycházejí (energetický zákon). Tím, že žalovaná ani správní orgán prvního stupně energetický zákon neaplikovaly, učinily svá rozhodnutí zmatečná a nepřezkoumatelná. Pro úplnost žalobkyně uvádí, že tyto orgány zjevně

energetický zákon aplikovaly (ač tvrdí opak), když ve svých rozhodnutích na energetický zákon několikrát odkazovaly.

4. Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítá, že podle ust. § 95 odst. 4 energetického zákona již uplynula prekluzivní lhůta k zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty údajně neoprávněného čerpání příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z KVE, neboť k údajnému spáchání správního deliktu došlo v srpnu 2011, zatímco správní řízení o tomto deliktu bylo zahájeno až v listopadu 2013. Žalobkyně má za to, že v otázce délky prekluzivní lhůty k zahájení správního řízení je energetický zákon *lex specialis*, kdežto ust. § 17 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) je předpisem obecným; užije se tak ustanovení energetického zákona. Podle názoru žalobkyně byla žalovaná vázána svým dříve vysloveným názorem obsaženým v pravomocném rozhodnutí ze dne 15. 11. 2013 č.j. 976/13/90.220/Ve. Předmětné rozhodnutí bylo vydáno za skutkově shodných okolností, a proto žalovaná tak měla povinnost rozhodovat v obdobných věcech obdobně. Také je na tomto místě nutno poukázat na zásadu *in dubio pro reo*; žalovaná měla použít příznivější postup pro žalobkyni.
5. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně namítá, že žalovaná měla v projednávaném případě povinnost aplikovat unijní právo, zejména přímo závazné rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES ze dne 19. 11. 2008, a povinnost vykládat vnitrostátní předpisy eurokonformně, což však neučinila. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 19/04, podle kterého počínaje dnem 1. 5. 2004 je každý orgán veřejné moci povinen aplikovat komunitární právo přednostně před českým právem, pokud je český zákon v rozporu s právem komunitárním. Zároveň pokud právní předpis připouští více výkladů, vždy je třeba zvolit ten, který je eurokonformní; jde zejména o podmínku tzv. minimální účinnosti užití energie i v případě nově nevystavených nebo nezrekonstruovaných zařízení.
6. Námitku *čtvrtého žalobního bodu* tvoří tvrzení, že tzv. podmínka minimální účinnosti užití energie se na Teplárnu Vítkovice nevztahuje. Opačný závěr by žalobkyni nezákonně ukládal povinnosti podzákonnými právními předpisy; navíc by také byl v rozporu s unijním právem. Směrnice č. 92/42/EHS totiž podmínku minimální účinnosti nezná; její stanovení nad rámec směrnice tak znamená nepřípustné vyloučení celé kategorie starších zařízení vyrábějících elektřinu v rámci KVE z režimu podpory. Žalovaná se přitom v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně v tom smyslu, proč by se na ni tato podmínka neměla vztahovat; žalovaná pouze zopakovala argumenty správního orgánu prvního stupně, aniž by námitky žalobce jakkoli reflektovala. Žalobkyně uvádí, že podmínka tzv. minimální účinnosti užití energie byla v rozhodné době součástí definice vysokoúčinné KVE obsažené v ust. § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona. Toto ustanovení přitom bylo v rozhodné době provedeno pouze vyhláškou č. 349/2010 Sb., o stanovení minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie. Tato vyhláška se přitom na Teplárnu Vítkovice nevztahuje s ohledem na dobu uvedení této elektrárny do provozu.
7. Zároveň má žalobkyně za to, že aplikovatelnost kritéria tzv. minimální účinnosti užití energie nelze stanovit ani na základě poznámky pod čarou v bodě 2.2 cenového rozhodnutí ERÚ (a v návaznosti na to v bodě 16 přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb.), jak to učinila žalovaná, tím spíše, že poznámka pod čarou nemá normativní povahu. Žalobkyně vyzdvihuje, že soukromým osobám nelze stanovit podmínky na základě podzákonných

právních předpisů bez zákonného zmocnění. Navíc podzákonné předpisy, na jejichž podkladě byla povinnost dovozena, upravují jiné otázky než minimální účinnost užití energie, a to cenu příspěvků, způsob určení výpočtu elektřiny a způsoby výpočtu, popř. náležitosti žádosti o vydání osvědčení o původu elektřiny z KVET. Kromě toho podle názoru žalobkyně nelze bod 16 přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. aplikovat a vykládat samostatně, ale pouze v kontextu celé vyhlášky. Tento bod nemůže v žádném případě stanovit jakékoli povinnosti. Neaplikovatelnost podmínky tzv. minimální účinnosti užití energie lze dovodit podle žalobkyně i z unijního práva a i z § 54 odst. 4 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“). V současné době je přitom v zákoně o podporovaných zdrojích energie vysokoúčinná KVET definována tak, že se na ni podmínka tzv. minimální účinnosti užití energie nevztahuje. Žalovaná byla povinna užít pozdější právní úpravu, pokud byla pro žalobkyni příznivější.

8. I kdyby se na Teplárnu Vítkovice podmínka tzv. minimální účinnosti užití energie vztahovala, podle žalobkyně žalovaná s touto podmínkou nesprávně kalkulovala (*pátý žalobní bod*). Podle žalobkyně by předmětná podmínka musela být vyhodnocována pouze ve vztahu k elektrické energii vyrobené z KVET. Tento závěr žalobkyně lze vyvodit i ze stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu (dále „MPO“) k vyhlášce č. 110/2008 Sb., která do vyhlášky č. 439/2005 Sb. (ta předcházela vyhlášce č. 349/2010 Sb.) vložila stejný vzorec výpočtu, jaký obsahuje vyhláška č. 349/2010 Sb., podle něhož je nutno při výpočtu účinnosti užití energie z KVET rozlišovat energii z KVET a z ne-KVET a tyto posuzovat odděleně. Dále lze tento závěr dovodit i z odborného posouzení společnosti ORGREZ, a.s., ze dne 11. 12. 2013, ze Sborníku technických řešení zdrojů s kombinovanou výrobou elektřiny a tepla (Ing. Josef Karafiát, CSc. ORTEP, s. r. o., Praha, říjen 2006), z Metodického postupu MPO pro určení úspor primární energie – Kondenzační turbína s odběrem, a z diagramů obsažených v Metodice Evropského výboru pro normalizaci č. CWA 45547 ze září 2004. Navíc argument žalovaného, že vyhláška č. 349/2010 Sb., podle níž se výpočet provádí, rozdělení elektřiny na vyrobenou z KVET a z ne-KVET nezná, je nelogický s ohledem na skutečnost, že tato vyhláška se na Teplárnu Vítkovice vůbec nevztahuje.
9. Podle názoru žalobkyně vyjádřeného v *šestém žalobním bodě* je v rozporu se zákonem rovněž vyhodnocení tzv. podmínky úspory primární energie (dále jen „ÚPE“). Žalobkyně tvrdí, že splnila ukazatel ÚPE na roční bázi a že jí žádný právní předpis nestanovil povinnost předem určit, v jakém období bude tento ukazatel vyhodnocovat (jestli bude splnění ukazatele ÚPE vyhodnocovat na měsíční nebo roční bázi). Ze skutečnosti, že si žalobkyně nechávala příspěvek vyplácet měsíčně, nelze podle žalobkyně dovodit, že by závazným způsobem zvolila měsíční vyhodnocování splnění kritérií pro získání příspěvku z KVET. V této souvislosti žalobkyně také uvádí, že splnění ukazatele ÚPE pak žalobkyně podle svého tvrzení řádně doložila ročním výkazem předloženým žalované e-mailem dne 14. 6. 2013 a že roční výkaz výroby energie žalované prokazatelně poslala. Z něj je přitom zřejmé, že žalobkyně ukazatel ÚPE za rok 2011 splnila. Tento výkaz však v rozporu s právními předpisy žalovaná nezaložila do správního spisu. Podle názoru žalobkyně bylo vůči ní ze strany správních orgánů postupováno šikanózně, když byla odmítnuta relevance listinných důkazů předložených žalobkyní (ročního výkazu ukazatele ÚPE za rok 2011) s tím, že byly předloženy po datu kontroly, která předcházela příslušnému správnímu řízení. Žalovaná měla povinnost postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a nevytvářet jakousi konstrukci koncentrace správního řízení. Pro úplnost žalobce uvádí, že

ukazatel ÚPE byl v prosinci 2011 splněn rovněž na měsíční bázi. S tímto tvrzením, uvedeném i v odvolání, se žalovaná v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádala.

10. Podstatou námitky *sedmého žalobního bodu* je tvrzení, že žalovaná nedostatečně zohlednila skutečnost, že pára, která vstoupila do turbonapáječky a nebyla dále využita v procesu KVET (tj. byla „spotřebována“ k pohonu turbonapáječky) byla žalobkyní v příslušných výkazech již odečtena; žalovaný tak nebyl oprávněn tuto páru odečíst podruhé. K tomuto argumentu žalobkyně (uvedeném již v odvolání) se přitom žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřila; napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
11. V *osmém žalobním bodě* žalobkyně poukazuje na procesní pochybení v postupu žalované, které podle ní mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
12. *Zprvé* se žalovaná vůbec nezabývala námitkou spočívající v možném nedostatku věcné příslušnosti prvostupňového správního orgánu k vedení dotčeného správního řízení. Podle názoru žalobkyně byla novelou energetického zákona (zákonem č. 211/2011 Sb.) s účinností od 18. 8. 2011 vypuštěna pravomoc SEI vést správní řízení o uložení pokuty ve věcech energetického zákona. Touto odvolací námitkou se přitom žalovaná vůbec nezabývala, a proto je napadené rozhodnutí podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Ústřední ředitel SEI byl přitom vyloučen kvůli pochybnosti o jeho nepodjatosti; usnesení MPO č.j. MPO 22344/14/32100/3000, PID MIPOX01TOSGS, o nepodjatosti této osoby je podle žalobkyně nezákonné a nesprávné. Nepřezkoumatelné je podle ní i vypořádání se s námitkou, že nedošlo ke korektnímu vymezení vytýkaného správního deliktu v oznámení o zahájení řízení.
13. Žalovaná se nezabývala ani dalšími odvolacími námitkami, a sice námitkou, že žalobkyně nebyla vyrozuměna o provádění dokazování mimo ústní jednání, námitkou týkající se nezákonného protokolu o provedené kontrole a jeho užití jako důkazu ve správním řízení a námitkou vyvinění žalobkyně ze spáchání správního deliktu s ohledem na skutečnost, že vynaložila veškeré úsilí, které od ní bylo možno požadovat, aby porušení právních předpisů zabránila.
14. Dále žalobkyně uvádí, že postup žalované trpí zcela zásadními vadami týkajícími se dokazování. Žalovaná neprovedla důkazy navržené žalobkyní (popř. nijak neosvětlila, proč je nepovažuje za relevantní či proč s nimi nesouhlasí) a zároveň v prvostupňovém rozhodnutí neuvedla, z jakých důkazních prostředků vycházela. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že dokazování podle ust. § 51 správního řádu nebylo v prvním stupni využito, což je zjevně zásah do procesních práv žalobkyně, neboť SEI a žalovaná byly povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
15. *Třetí* pochybení žalované spočívá podle žalobkyně ve skutečnosti, že jí v odvolacím řízení nebyla doručena nová výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ačkoli byly do správního spisu doplněny nové podklady pro rozhodnutí (jako např. interní sdělení ze dne 12. 5. 2014, č.j. 081301613/1379/14/80.100/Hr). V této souvislosti žalobkyně též uvádí, že se žalovaná vůbec nezabývala vyjádřením žalobkyně k internímu sdělení ze dne 8. 9. 2014 (přičemž žalobkyně se k tomuto sdělení vyjádřila, aniž jí byla doručena výzva k vyjádření se k podkladům).
16. *Začtvrté* má žalobkyně za to, že SEI v rozporu se zákonem do správního spisu nezaložila protokoly o jednání se žalobkyní či alespoň úřední záznamy zachycující obsah těchto

schůzek. Tato skutečnost pak měla přímý vliv na prvostupňové rozhodnutí, neboť díky absenci těchto protokolů z jednání se žalobkyní (zachycujících průběh kontrol u ní) došlo např. k tomu, že žalovaná tvrdila, že jí žalobkyně nikdy nepředložila roční výkaz ÚPE za rok 2011. Při těchto schůzkách přitom nedocházelo pouze k předání dokumentů, kdy například jednání uskutečněné dne 5. 6. 2013 v Teplárně Vítkovice trvalo déle než jednu hodinu. Při tomto jednání bylo žalobkyni ústně sděleno, že ke splnění kritéria tzv. minimální účinnosti užití energie je dostatečné sledování na roční (tedy nikoli měsíční) bázi. Zároveň se podle žalobkyně žalovaná touto námitkou zabývala zcela nedostatečně a zmatečně.

17. Napadené rozhodnutí (resp. prvostupňové rozhodnutí) se podle žalobkyně zmatečně vypořádává s odvolací námitkou týkající se hranice tzv. minimální účinnosti užití energie z KVE; na jednom místě napadeného rozhodnutí je hranice tohoto kritéria uvedena jako 39,8 %, zatímco na jiném 43 %. Dále prvostupňové rozhodnutí cituje zrušený právní předpis, konkrétně vyhlášku č. 150/2001 Sb.
18. Nezákonné bylo podle žalobkyně i oznámení o zahájení řízení, jelikož v tomto nebylo dostatečným způsobem popsáno, jaké jednání jí bylo vytýkáno. Správní delikt nebyl v tomto oznámení dostatečně vymezen. Žalovaná se přitom touto odvolací námitkou fakticky vůbec nezabývala, když pouze konstatovala, že správní delikt byl v předmětném oznámení vymezen korektně. Podle žalobkyně však toto oznámení postrádalo odkaz na příslušné zákonné ustanovení, jehož porušení se žalobkyně měla dopustit. SEI pouze do oznámení uvedla ustanovení, které se však vztahuje k více správním deliktům; nelze je proto považovat za odkaz na zákonné ustanovení, jehož porušení se žalobkyně údajně měla dopustit.
19. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí také formálně nesprávné – toto rozhodnutí fakticky nebylo podepsáno ústředním ředitelem žalované, jelikož správní řád institut podpisu v zastoupení nezná. Napadené rozhodnutí mělo být podepsáno pouze a jen ústředním ředitelem SEI.
20. Závěrem žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, když žalovaná plošně odvolací námitky žalobkyně odmítla a označila je za „*námítky exkulpačního charakteru*“, což ukazuje na základní nepochopení souvislostí dotčeného odvolání na straně žalované, neboť žalobkyně primárně namítala, že daný správní delikt vůbec nespáchala.
21. Ve *vyjádření k žalobě* žalovaná nejprve uvedla, že měla pravomoc k vydání prvostupňového rozhodnutí a vedení správního řízení předcházejícího tomuto rozhodnutí, a to podle ustanovení § 93 odst. 2 a § 95 odst. 3 energetického zákona, § 3 odst. 4 cenového kompetenčního zákona a § 14 odst. 1 zákona o cenách. Žalovaná vyslovuje domněnku, že rozsáhle zpracovaný žalobní návrh navazuje na zdržovací taktiku zvolenou jak ve fázi kontroly, tak i v průběhu správního řízení, kdy zahlcováním údaji se odvádí pozornost od merita věci, kterým je podle žalované porušení zákona zjištěné kontrolou. Zásadním dokumentem je pro žalovanou i nadále protokol o provedené kontrole.
22. Podle názoru žalované je jak prvostupňové rozhodnutí, tak i napadené rozhodnutí zákonné a správné. Žalovaná při jejich vydání vycházela ze skutečného stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Hlavním podkladem byl protokol z provedené kontroly. Dále žalovaná podrobně uvádí, jakým způsobem dospěla k závěru, že v období srpna a

prosince 2011 nebyla žalobkyně splněna podmínka minimální účinnosti výroby elektrické energie podle bodu 16 přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb.

23. K námitce žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné, ani zmatečné. K jednotlivým žalobním bodům pak uvádí, že napadení protokolu a rozhodnutí o vyřízení námitek nespádá do fáze správního řízení, ale již do fáze kontroly. Do fáze kontroly spadá taktéž tvrzená podjatost úřední osoby rozhodující o námitkách proti protokolu. Úřední osoby přitom nebyly z projednávané věci vyloučeny, o čemž svědčí usnesení ústředního ředitele SEI ze dne 15. 11. 2013 č.j. 976/13/90.220/Ve, následně potvrzené rozhodnutím MPO ze dne 4. 3. 2014 č.j. 11463/14/32100/32000 a rozhodnutím MPO ze dne 4. 3. 2014, č.j. 11456/14/32100/32000.
24. K dalšímu tvrzenému procesnímu pochybení žalovaná uvádí, že žalobkyně nebyla v rámci odvolacího řízení opětovně vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání, neboť odvolací orgán žádné podklady v rámci odvolacího řízení nedoplňoval. Interní sdělení přitom nemůže být považováno za podklad rozhodnutí, neboť je pouze vnitřní písemností a nemá důkazní hodnotu.
25. K povinnosti vykládat národní právní předpisy eurokonformně žalovaná uvádí, že z čl. 32 směrnice č. 2004/8/ES je zřejmé, že ta upravuje pouze nutné minimum, avšak členské státy byly oprávněny zvolit přísnější národní kritérium, v tomto případě promítnuté do § 32 energetického zákona; postup České republiky i žalované tak byl v souladu s evropským právem.
26. Žalobkyně přitom v posuzovaném období nesplnila podmínku minimální účinnosti užití energie, když v srpnu 2011 nebylo dosaženo 10 % ÚPE (ale 4,03 %) ani minimální účinnosti užití energie (hranice činila 43 %, avšak dosaženo bylo 16,68 %). V prosinci 2011 bylo sice splněno ÚPE (dosaženo 11,47 %, požadováno minimálně 10 %), avšak nebyla dosažena minimální účinnost užití energie (dosaženo 36,18 %, požadováno minimálně 43 %). Množství páry prošlé turbonapáječkou přitom nesouvisí s výrobou elektřiny, protože se jedná o využití energie obsažené v páře k pohonu turbonapáječky, nikoli k výrobě elektřiny. Hranice minimální účinnosti užití energie podle vyhlášky č. 344/2009 Sb. je pro KVET uvedenou do provozu před 31. 12. 1995 ve výši 39,8 % a pro KVET uvedenou do provozu po tomto datu ve výši 43 %; žalobkyně v období srpna ani prosince 2011 nesplnila ani hodnoty 39,8 %, natož hodnoty požadované, tedy 43 %.
27. K námitce žalobkyně ohledně zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt žalovaná uvádí, že žalobkyně neprokázala splnění zákonného liberačního důvodu. Přitom splnění tohoto liberačního důvodu měla prokázat právě žalobkyně. Jelikož toto důkazní břemeno neunesla, nelze mít za to, že její odpovědnost za správní delikt podle ust. § 17 odst. 1 zákona o cenách zanikla.
28. Dále žalovaná uvádí, že zrušenou vyhlášku č. 150/2001 Sb. v napadeném rozhodnutí nikdy necitovala.
29. Nedůvodná je podle žalované i námitka týkající se údajného nesprávně vymezeného skutku v oznámení o zahájení řízení. Žalovaná má za to, že skutek byl v tomto oznámení vymezen dostatečně určitě tak, aby bylo žalobkyni zřejmé, jaké její jednání bude posuzováno, a bylo tak zaručeno její právo se účinně v daném řízení hájit.

30. Žalovaná má též za to, že napadené rozhodnutí bylo podepsáno v souladu s ust. § 69 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť Ing. A. Č. byl oprávněnou úřední osobou, jak vyplývá z Pověření řízením Státní energetické inspekce ze dne 15. 8. 2014, č.j. 623/90.1000/2014.
31. Žalovaná navrhuje zamítnutí podané žaloby.
32. Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně sdělením k výzvě soudu a replikou k vyjádření žalované ke správní žalobě, přičemž však v těchto podáních v podstatě zopakovala, resp. shrnula své žalobní námitky s tím, že je přízpůsobila tak, aby reagovaly na vyjádření žalované.

III.

Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s. ř. s.*“), a vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po přezkoumání napadeného rozhodnutí včetně správního rozhodnutí prvostupňového na podkladě předloženého správního spisu dospěl městský soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.
34. Městský soud předesílá, že souhlasí s vyjádřením žalované, co se týče rozsáhle formulovaných žalobních námitek, leckdy nadbytečných, jejichž množství zahrnuje meritum sporu a odvádí – i k tíži žalobkyně – pozornost od podstaty věci, kdy námitky marginální (ve své podstatě dostatečně vysvětlené již napadeným rozhodnutím) zastíňují výtky podstatnější. Na každé přezkumné řízení (ať už odvolací před správním orgánem, anebo přezkumné před soudem) lze proto co do jeho rozsahu vztáhnout návod vyjádřený v četné judikatuře (např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54), že soud (obdobně správní orgán) má povinnost se vypořádat přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními (či odvolacími) námitkami, což ale neznamená, že musí nutně reagovat na každý dílčí – dodejme i zavádějící – argument či tvrzení. Pod tímto úhlem pohledu došlo i k přezkumu předmětné sporné žalované věci.
35. S ohledem na novou zákonnou úpravu účinnou od 1. 7. 2017 a s ohledem na její přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. posuzoval městský soud odpovědnost za přezkoumávaný správní delikt podle dosavadních právních předpisů. Podle nových právních předpisů by ji posuzoval pouze v případě, že by to bylo pro pachatele, resp. žalobkyni příznivější, což v daném případě – jak vyplývá ze srovnání ust. § 16 zákona o cenách ve znění před 1. 7. 2017 a ve znění účinném od tohoto dne – není.
36. Podle ust. § 1 energetického zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podmínky podnikání a výkon státní správy v energetických odvětvích, kterými jsou elektroenergetika, plynárenství a teplárenství, jakož i práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené.
37. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2015, SEI kontroluje na návrh MPO, ERÚ nebo z vlastního podnětu dodržování zákona o cenách v rozsahu podle cenového kompetenčního zákona.

38. Podle ust. § 3 odst. 3 cenového kompetenčního zákona, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, SEI provádí (prováděla) kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů.
39. Podle ust. § 3 odst. 4 cenového kompetenčního zákona, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, státní energetická inspekce ukládá (ukládala) za porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pokuty podle zvláštního právního předpisu.
40. Podle ust. § 14 odst. 1 věty první zákona o cenách, ve znění účinném do 14. 1. 2015, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí, cenovou kontrolu podle zákona o cenách provádějí, resp. prováděly cenové kontrolní orgány podle své působnosti stanovené ve zvláštním právním předpisu, tzn. v cenovém kompetenčním zákoně.
41. Podle ust. § 95 odst. 4 energetického zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2015, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí, řízení o uložení pokuty lze, resp. bylo možno zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se územní inspektorát o porušení povinnosti dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo; pokutu nelze, resp. nebylo možno uložit, uplynuly-li od porušení tři roky.
42. Nejprve se městský soud zabýval námitkami žalobkyně týkajícími se tvrzené nezákonnosti procesního postupu žalované, neboť v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) se má za to, že *ruší-li soud rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], nemusí se zabývat správností právního posouzení věci* (rozhodnutí uveřejněné pod č. 127/2004 Sb. NSS).
43. V první řadě se městský soud zabýval námitkou žalobkyně, že u správního deliktu, jehož spáchání se měla podle žalované dopustit, již uplynula prekluzivní lhůta, ve které bylo možno řízení o tomto správním deliktu zahájit. Jak údajnými procesními pochybeními žalované, tak údajným nesprávným právním posouzením věci se lze totiž zabývat pouze v případě, pokud správní orgán byl vůbec oprávněn předmětné správní řízení zahájit a vést.
44. Z § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona plyne, že právě toto ustanovení je (bylo) podkladem pro aplikaci ust. § 3 odst. 3 a 4 kompetenčního cenového zákona a následně § 14 odst. 1 zákona o cenách. Při aplikaci zákona o cenách v případě porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, KVET a druhotných energetických zdrojů tak nelze vycházet pouze ze zákona o cenách a kompetenčního cenového zákona, ale je třeba postupovat i podle právní úpravy obsažené v energetickém zákoně.
45. Z porovnání ustanovení § 17 odst. 3 zákona o cenách a ustanovení § 95 odst. 4 energetického zákona je pak zřejmé, že obě ustanovení upravují lhůty (subjektivní i objektivní), ve kterých lze zahájit řízení o správním deliktu. V případě ust. § 17 odst. 3 zákona o cenách činí subjektivní lhůta tři roky a objektivní pět let; v případě ust. § 95 odst. 4 energetického zákona subjektivní lhůta činí jeden rok, objektivní roky dva. Pro to, aby mohl městský soud vyhodnotit, zda předmětná lhůta již uplynula, resp. byla prekludována, bylo nutno se nejdříve zabývat otázkou, zda na posuzovaný případ dopadá lhůta zakotvená v ust. § 17 odst. 3 zákona o cenách, anebo lhůta podle ust. § 95 odst. 4 energetického zákona, tedy vztahem těchto dvou právních předpisů.

46. V souladu s ust. § 14 odst. 1 zákona o cenách jsou cenovou kontrolu oprávněny provádět i jiné subjekty (cenové kontrolní orgány) než žalovaná SEI. Pro všechny takové subjekty je rozhodující právní úprava obsažená právě v zákoně o cenách. Naproti tomu úprava obsažená v ustanoveních § 92 až § 95 (zejména pak v § 95) energetického zákona je z logiky věci použitelná výlučně jen v případě jediného subjektu provádějícího cenovou kontrolu, a to SEI. S ohledem na uvedené městský soud dospěl k závěru, že ust. § 95 energetického zákona je (bylo) úpravou zvláštní, zatímco ust. § 17 zákona o cenách úpravou obecnou. Následně je pak třeba v souladu se zásadou *lex specialis derogat generali* dát přednost zvláštní právní úpravě před právní úpravou obecnou. V této souvislosti lze podotknout, že tento přístup zároveň reflektuje zásadu *in dubio mitius*, podle které je nutno v případě dvojího možného výkladu zvolit výklad pro žalobce příznivější.
47. Posouzení žalobní námitky tak lze uzavřít, že v případě kontroly dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, KVET a druhotných energetických zdrojů (a ukládání pokut za porušení cenových předpisů v této oblasti) jsou, resp. byly rozhodné prekluzivní lhůty uvedené v ust. § 95 odst. 4 energetického zákona v době jeho platnosti a účinnosti, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí.
48. Podle ust. § 95 odst. 4 energetického zákona přitom bylo možno řízení o uložení pokuty zahájit nejpozději do dvou let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Žalobkyni přitom bylo vytýkáno, že porušila cenové předpisy tím, že v rozporu s ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách v srpnu a v prosinci 2011 fakturovala a přijala platby za příspěvek k ceně z elektřiny z KVET, ačkoli nebyly splněny podmínky pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny z KVET. S ohledem na vytýkané jednání žalobce lze dovodit, že k porušení povinnosti žalobcem došlo v případě příspěvku za srpen 2011 dne 10. 10. 2011 a v případě příspěvku za prosinec 2011 dne 6. 2. 2012, tedy ve dnech, kdy byly platby za žalobkyní fakturované příspěvky k ceně elektřiny z KVET za daná období poslány na účet žalobkyně.
49. Ze shora uvedeného vyplývá, že v případě příspěvku za období srpna 2011 uplynula dvouletá objektivní lhůta dne 10. 10. 2013, v případě příspěvku za období prosince 2011 pak dne 6. 2. 2014. Řízení o správních deliktech bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení, tedy dne 5. 11. 2013. Z tohoto vyplývá, že v případě příspěvku za srpen 2011 v den zahájení řízení o tomto správním deliktu objektivní lhůta již uplynula. Vzhledem ke skutečnosti, že tato lhůta je prekluzivní, řízení o tomto správním deliktu již nebylo možno zahájit, tím méně o předmětném správním deliktu rozhodnout a uložit za jeho spáchání sankci. Tím, že žalovaná řízení o spáchání deliktu po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 95 odst. 4 energetického zákona zahájila (a následně o tomto deliktu též rozhodla), porušila podstatně ustanovení o řízení, které mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
50. Z předešlého zároveň vyplývá, že v případě příspěvku za období prosince 2011 došlo k zahájení řízení před uplynutím jak objektivní, tak subjektivní lhůty pro zahájení řízení. V otázce počátku běhu subjektivní lhůty městský soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 9. 2012 č. j. 7 Afs 14/2011-115 (uveřejněno též pod č. 2748/2013 Sb. NSS), podle kterého se správní orgán „dozví“ o porušení povinnosti *dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání správního deliktu usoudit*. V projednávaném případě se žalovaný nemohl dovědět o spáchání správního deliktu dříve než dnem zahájení kontroly, tedy dnem 9. 4. 2013. Subjektivní

lhůta proto nemohla uběhnout dříve než 9. 4. 2014; řízení o správním deliktu týkajícím se příspěvku za prosinec 2011 proto bylo zahájeno před uplynutím jak subjektivní, tak objektivní lhůty. Napadené i prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 9. 2014; rovněž požadavek na uložení pokuty ve lhůtě do tří let ode dne porušení povinnosti tak byl zachován.

51. Další stěžejní námitkou žalobkyně týkající se postupu žalované je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze zejména hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Zároveň však není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.
52. Podle názoru žalobkyně se žalovaná mimo jiné nijak nezabývala jeho námitkou ohledně možné věcné příslušnosti. Je však nutno uvést, že ani po prozkoumání odvolání žalobkyně městský soud tuto (podle názoru žalobkyně „zásadní“) odvolací námitku nenalezl; nelze tak žalované vytýkat, že se jí v napadeném rozhodnutí nezabývala, když žalobkyně tuto odvolací námitku nevznesla, popř. ji nevymezila tak, aby byla srozumitelná a z podaného odvolání pochopitelná. Obdobně městský soud nenašel v podaném odvolání ani tvrzení žalobkyně ohledně nezákonnosti rozhodování o námitkách proti protokolu o kontrole; ani zde proto nelze žalované vytýkat, že se touto námitkou nezabývala. Pokud žalobkyně měla v úmyslu tyto odvolací námitky vznést, měla tak učinit srozumitelným způsobem. Nelze po odvolacím správním orgánu spravedlivě požadovat, aby zkoumal, zda žalobce do svého odvolání nezakomponoval i nějaké další odvolací námitky, skryté „mezi řádky“.
53. Co se absence vypořádání se s námitkou týkající se vadného dokazování, tou se žalovaná zabývala na str. 15 napadeného rozhodnutí [bod Ad. 14)]. V této části napadeného rozhodnutí žalovaná jasně uvedla, že dokazování ve smyslu § 51 správního řádu nebylo provedeno, neboť všechny podklady, ze kterých žalovaná při svém rozhodování vycházela, byly předány žalobcem při kontrole. Podle názoru městského soudu je z uvedeného zřejmé, že se žalovaná předmětnou námitkou zabývala, přičemž její zdůvodnění je srozumitelné. Nelze je proto považovat za nepřezkoumatelné.
54. Na druhou stranu je nutno dát žalobkyni za pravdu, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nezabývala tvrzením žalobkyně (představovaným bodem IV. odvolání), že ta vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby jakémukoli porušení právních povinností zabránila. Přitom z ust. § 95 odst. 2 energetického zákona i z ust. § 17 odst. 1 zákona o cenách je zřejmé, že odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu je sice odpovědností objektivní (tedy nezkoumá se a neprokazuje zavinění žalobce), avšak zákonodárce dává žalobci možnost se z této odpovědnosti vyvinit, pokud žalobce prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobkyně přitom v podaném odvolání namítala, že shora popsanou povinnost prokázat vynaložené úsilí splnila, resp. za tímto účelem navrhla množství důkazů. Bylo proto povinností žalované v napadeném rozhodnutí osvětlit, proč dospěla k závěru, že nebyly splněny podmínky užití ust. § 95 odst. 2 energetického zákona, resp. § 17 odst. 1 zákona o cenách, tedy proč se žalobkyně ze spáchání správního deliktu nevyvinila. Tuto svou povinnost však žalovaná nesplnila, čímž zatížila své rozhodnutí vadou spočívající

v nedostatku důvodů tohoto aspektu v napadeném rozhodnutí. Za splnění této povinnosti žalované přitom nelze považovat vyjádření obsažené ve vyjádření k žalobě (str. 19 předposlední odstavec); žalovaná byla povinna své úvahy ohledně neunesení břemena důkazního ohledně splnění liberačního důvodu podle ust. § 95 odst. 2 energetického zákona, resp. § 17 odst. 1 zákona o cenách ze strany žalobkyně promítnout již do napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71).

55. Nedůvodnou je žalobní námitka podjatosti a požadavku vyloučení ústředního ředitele SEI viz str. 5, 9, 45 a 46 žaloby). Ze správního spisu vyplývá, že otázkou namítané podjatosti se MPO zabývalo opakovaně (viz usnesení založená ve správním spise pod č. j. MPO 22344/14/32100/30000, na něž poukazuje žaloba, či usnesení č. j. MPO 11456/14/32100/32000) a že dostatečně, třebaže stručně vysvětlilo, proč námitku vůči Ing. P. H., pověřenému řízením SEI, neshledalo relevantní.
56. Nedůvodnou a odvádějící pozornost od podstaty sporu je rovněž žalobní námitka, že napadené rozhodnutí nebylo řádně podepsáno. Podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Podle ust. § 15 odst. 2 správního řádu provádějí v řízení úkony správního orgánu úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (oprávněné úřední osoby). Z pověření ze dne 15. 8. 2014 č. j. 623/90.100/2014, které v reakci na žalobní námitku založila žalovaná do soudního spisu spolu s vyjádřením k žalobě, vyplývá, že Ing. A. Č., ředitel odboru kontroly a ochrany spotřebitele SEI, který jako oprávněná úřední osoba podepsal dne 8. 9. 2014 přezkoumávané napadené rozhodnutí, byl pověřen Ing. P. H., pověřeným řízením SEI, řízením SEI po dobu pracovní neschopnosti Ing. H. v rozsahu vymezeném organizačním řádem SEI, zejména částí 3.A.2.,(1) h), (2) a) a dalších běžných činností, které nesnesou odkladu. Napadené rozhodnutí tak netrpí nezákonností, neboť podepsání a vyhotovení správního rozhodnutí osobou řádně zastupující tzv. oprávněnou úřední osobu není postupem procesně vadným.
57. Za nedůvodnou považuje městský soud i námitku, v níž žalobkyně příliš obecně vytýká žalované nedostatečnou aplikaci práva EU a nedostatečnou eurokonformní aplikaci národního práva. V tomto ohledu je nutno připomenout, že míra precizace žalobních bodů, kterou – a to je třeba zdůraznit – nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí, do značné míry určuje i to, jaké právní odpovědi se žalobci od soudu dostane (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78).
58. Naopak za důvodnou považuje městský soud žalobní námitku uvedenou pod čtvrtým žalobním bodem, která obsahuje tvrzení žalobkyně, že podmínka minimální účinnosti užití energie se na ni, resp. na Teplárnu Vítkovice nevztahuje. Shodně se žalobkyní má městský soud za to, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí – kromě základního vyjádření uvedeného na jeho str. 11 a 12 – podrobněji nevypořádala s námitkami žalobkyně v tom smyslu, zda se na ni tato podmínka měla či neměla vztahovat, a to s ohledem na dobu uvedení elektrárny do provozu. Odpověď na tuto otázku, která obsahuje i skutkové a

technické aspekty, tak přinese žalovaná v dalším řízení a ve svém novém rozhodnutí. Totéž platí obdobně pro vyhodnocení tzv. podmínky ukazatele ÚPE, k němuž se žalovaná rovněž vrátí v dalším řízení.

IV.

Závěr a náklady řízení

59. S ohledem na výše uvedené posouzení městský soud dospěl k závěru, že žalovaná v některých výše uvedených aspektech nedostatečně zdůvodnila napadené rozhodnutí a že se i dopustila porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít či mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci. Městský soud proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. s tím, že se věc vrací žalované SEI k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil městský soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
60. Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení a ve věci měla úspěch, a proto jí městský soud přiznal náhradu nákladů tohoto řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále ji představují náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100,- Kč (§ 7 bod 5. ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d/ cit. vyhlášky) a dále režijní paušál ve výši 3 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21 % ze 6 800,- Kč, tedy o 1 428,- Kč. Celkem tedy žalovaná nahradí žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu